

XX.

*Budoucímu světcí se rozplynou naděje;
soudce Ti se shledá se svou milou něžnou chotí.*

Opat vydal pár strohých příkazů. Chopili se zahradníka dost bezohledně, ale on se nechal odvést pokorně jako beránek, až se soudce Ti divil, čím to je. Zato opat neměl stání.

„Rád bych si s vámi v soukromí promluvil, ctihodnosti,“ řekl. „Když dovolíte, půjdeme ke mně do pracovny. Pokud vím, nevedou tudy všetečné trubky.“

Když se posadili k zaslouženému šálku čaje, dozvěděl se soudce Ti, co má Věčná svatá cesta na srdci: rozhodně si nepřeje žádný proces, aby neutrpěla pověst kláštera.

„Koneckonců,“ řekl hostitel, „náš řádový bratr zavraždil pouze své spolubratry. Je to rodinná záležitost. Jedině my ho smíme potrestat. Jakmile se o té záležitosti začne mluvit, velice nám to uškodí.“

Ti pochopil, že by stěžímohl případ popohnat k soudu bez opatovy spolupráce. Musel by se obrátit o pomoc k nadřízeným, možná až na nejvyšší místa. Aby zabránili skandálu, využijí taoističtí duchovní svých styků u císařského dvora. Případ se rozroste v celostátní záležitost, zaplete se do ní spousta lidí, kdekdo do toho bude mluvit a záležitost nepostoupí ani o píď. A na něj se pohnou výtky ze všech stran. Nejjednodušší bude projevit dobrou

vůli a od skandálního procesu ustoupit pod přijatelnou záminkou, že nechce pohanět klášter. A opat ať si vymyslí způsob, jak zamést vraždy pod stůl.

„Jak vysvětlíte smrt archiváře?“ zapochyboval soudce Ti.

Opat se rozzářil. Byl opět ve svém živlu.

„Neříkal jsem, že vraždy jsou dílem ďáblovým? Vraha každopádně ovládají pekelné síly; zabíjel tedy ďábel. Takový výklad je uspokojivý pro všechny, kdyby se snad někdo nad tou smrtí pozastavoval.“

„To zní slibně, jenže co uděláte s vrahem? Nezdá se mi právě vhodné udusit ho polštářem. Ačkoli takový trest je milosrdnější, než kdyby ho na veřejném místě kat řezal na kousky, jak přikazuje zákon.“

Opat neměl nic proti řezání na kusy, ale ostudě se zabránit musí a to v něm probudilo špetku soucitu:

„Je jasné, že nebožák přišel o rozum. Právě podstupuje důkladnou taoistickou očistu a pak ho zavřeme mezi blázny do protějšího kláštera. Těžko by se našel lepší způsob, jak silám jin a jang ukázat, kam patří.“

Ti usoudil, že řešení má z opatova hlediska dvě výhody: zaprvé není nic horšího, než se ocitnout do konce života ve spárech ďáblů odnaproti, zadruhé tu je jistota, že o něm už nikdo neuslyší. Ti sám nejlépe věděl, že co se děje za zdmi protějšího kláštera, to tam také zůstane. Když tam zažíva pohřbívají mladé ženy, není nijak složité zavřít tam taky šíleného mnicha, po kterém se nikdo nebude shánět. V případě, že by se po něm ptali příbuzní, mohou mniši vyrukovat s verzí, že podlehl nějaké nemoci a odpočívá na hezkém hřbitově pět sáhů hluboko. Jakmile překročí práh protějšího kláštera, stane se mrtvým mužem, stejně jako kdyby mu podřízli hrdlo. Nicméně okresnímu soudci v hlavě vrtala